

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 55

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ,
(μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου
ΡΙΣΒΟΥΡΥ.—ΗΤΟ Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν διεβιθά-
σθησαν ἡμῖν παράπονα διὰ τὴν ἐν-
τελῇ ἀποτυχίαν τῶν εἰκόνων μας
— καὶ τοῦτο διότι προετιμήσαμεν
νὰ ὑποστηρίξωμεν ἐντοπίους ξυ-
λογράφους — ἀναγκαζόμεθα νὰ
διακόψωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐ-
τῶν. μέχρις οὗ συνεννοηθῶμεν
μετὰ τοῦ πρώην ἐν Παρισίοις ἀν-
ταποκριτοῦ μας, πρὸς ἀποστολὴν
τῶν εἰκόνων, ὡς καὶ πρότερον ἐ-
πράττομεν. — Αἰτοῦμεν διὰ τοῦτο
συγγνώμην παρὰ τῶν κκ. Συνδρο-
μητῶν μας.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Βραδύτερον αἱ σκέψεις αὐτῆς καὶ αἱ τρυ-
φερότητες ἀπερροφήθησαν ὑπὸ γεγονότος,
οὗτινος ἐπλησίαζεν ἡ ἐξέλιξις.

Πέντε μετὰ τὴν φυγὴν αὐτῆς μῆνας, ἐ-
σπέραν τινά, καθ' ἣν ὁ Μάξιμος γονυπετῆς
ἐνώπιόν της ἐκράτει τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ
τὰς κατεφίλει, ἐγένετο πορφυρὰ ἐκ συγκι-
νήσεως καὶ εἶπεν αὐτῷ διὰ τρεμούσης φω-
νῆς :

— Σοὶ ἀπέκρυψα μέχρι τοῦδε ἐν μυστι-
κόν.

— Ποῖον ;

— Δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Ἀλλὰ λέγε. Τί δύνασαι νὰ μοι εἴ-
πης, τὸ ὅποιον θὰ ἐλαττώσῃ τὸν πρὸς σέ
ἔρωτά μου ;

— Ἄν ἤμην μήτηρ ;

Ὁ Μάξιμος ἐνηγκαλίσθη αὐτήν.

— Ἀλλὰ θὰ σέ λατρεύω, ἀπήντησεν.

Ἀληθῶς ὁ βαρόνος μεγάλην ἡσθάνθη
χαράν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ ἀφοσίωσις
τοῦ καὶ ἡ ἀγάπη ἐπηύξησαν, ἡσθάνετο
δὲ ἤδη στοργὴν πρὸς τὸ μικρὸν ὄν, ὅπερ ἐξ
αὐτοῦ προήρχετο καὶ οὗτινος θὰ ἐξησφαλίζε
λαμπρὸν μέλλον.

Βραδύτερον ἐπλαττον σχέδια διὰ τὸ τέ-
κνον αὐτῶν.

— Ἄν ἦναι υἱὸς θὰ γείνη ἀξιωματικός,
ἔλεγεν ὁ βαρόνος. Θὰ τὸν ὀνομάσωμεν Ρε-
ναῖον ἢ Μαξιμιλιανόν. Θὰ τῷ ἐξασφαλίσω
εἰσοδήματα. Θέλω ὁ κόσμος ν' ἀγνοῇ τὴν
πηγὴν, ὃ δὲ υἱός μου νὰ διέλθῃ αὐτὸν ὡς με-
τέωρον ἀγνώστου προελεύσεως μέν, ἀλλ'
ἀπαστράπτων, ὥστε νὰ θαυμῇ πάντας τοὺς
ὀφθαλμούς. Ἄν ἦναι θυγάτηρ θὰ τὴν ὀνο-
μάσωμεν Γερμανὴν ὡς σέ. Θὰ ἦναι ὠραία,
ἔσο δὲ βεβαία ὅτι οἱ πρίγκηπες θὰ διαμφι-
σθητήσωσι τὴν χεῖρά της.

Ἐγέλων.

Διετέλουν ἐν ἀνεφέλῳ εὐδαιμονίᾳ.

Ἀπὸ τόσον αἰθρίου οὐρανοῦ πόθεν θὰ ἔ-
πιπτον ὁ κεραυνός ;

Ἐνίοτε ἠτένιζε τὴν Γερμανὴν ἐτι ἐρωτι-
κώτερον.

— Τίς οἶδεν, ἔλεγε, τί μᾶς ἐπιφυλάσσει
τὸ μέλλον. Λέγουσι περὶ διαζυγίου, τῶν δὲ
ἀνθρώπων ὁ βίος ἀπὸ ἐνὸς νήματος κρέμα-
ται.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ Γερμανὴ νύ-
χαρίσται αὐτὸν δι' ἀγγελικοῦ μειδιήματος.

Ἦν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ὁ Θεὸς της.

Ἄν ποτε ἐγκληματικὸς ἔρως δύναται νὰ
συγγωρηθῇ, τοιοῦτος ἦτο ὁ ἰδικός της.

Πλησίον τοῦ Μαξίμου ἐλησμονεῖ τὸ πα-
ρόν, τὸ μέλλον, αὐτὸ τὸ παρελθόν καὶ τὸν
κόσμον ὅλον.

Μόνον αὐτὸν ἐβλεπε.

Μόνον αὐτὸν ἐσκέπτετο καὶ αὐτὸν μόνον
ἡγάπα.

Κατεβίβρωσκεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμμα-
τος, ἀπερρόφα τοὺς λόγους τοῦ καὶ ἐλιπο-
ψύχει ὑπὸ τὰ φιλήματά του.

Ἰδίως δὲ ὅτε ἡσθάνθη ὅτι ἐγένετο μή-
τηρ, ἐγνώρισεν ἐπὶ τινὰς μῆνας τὴν ἄκραν
εὐδαιμονίαν.

Ἄν ἐνίοτε τῇ ἐπήρχοντο φόβοι ἀόριστοι
διαρρήξεως, ἀπιστίας, ἐγκαταλείψεως, αἱ
ἄλογοι αὗται ὑπόνοιαι δὲν ἐπανήλθον πλέον.

Τὸ παιδίον, οὗτινος ἡσθάνετο τὰ πρῶτα
σκιρτήματα, ἐφαίνετο αὐτῇ ὡς φυλακτῆ-
ριον ἀπὸ πάσης κακοδαίμονιας.

Δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τίποτε.

Μήπως ὁ ζῶν οὗτος δεσμός ἡδύνατο νὰ
διαρρηχθῇ ;

Μετὰ ποίας ἡδέας ἀγωνίας ἡσθάνετο
αὐτὸ αὐξάνον καὶ ἐνδυναμούμενον !

Ἡμέραι τινὲς ἐχώριζον ἤδη αὐτὴν ἀπὸ
τῆς πραγματοποιήσεως τῆς θείας ταύτης
ἐλπίδος.

Ὁ βαρόνος ἔμενε παρ' αὐτῇ ὅσας ὥρας
ἄφινον αὐτῷ ἐλευθερίαν αἱ ὑποθέσεις τοῦ.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ Ραβού εἶδεν αὐ-
τὴν κατὰ τὴν γωνίαν τῆς οἴκου Πελετιέ δὲν
εἶχεν ἀπατηθῇ.

Ἡ ζηλοτυπία ἔχει λυγκίως ὄμματα.

Ἦτο ὄντως αὐτῇ.

Ὁ Μάξιμος ἐπωφελοῦμενος τῶν τελευ-
ταίων ἡμερῶν τῆς ἐξόδου, ὥς ἡ ἐγκυμοσύνη
τῆς Γερμανῆς ἐπέτρεπεν ἐτι, ὠδήγησεν αὐ-
τὴν εἰς τὸ Μελόδραμα μυστικῶς ἐν ἰσο-
γαίῳ θεωρεῖν, ἀφ' οὗ δὲ συνώδευσεν αὐτὴν
εἰς τὴν ἐπαυλὶν της ἐκνήλθεν εἰς Παρι-
σίους.

Σπανίως διήρχετο τὴν νύκτα ἐκτὸς τοῦ
μεγάρου τοῦ.

Ἰσχυρίζετο ἐλλόγως ὅτι οἱ βραχχεῖς χω-
ρισμοὶ διατηροῦσι τὸν ἔρωτα, ὅστις ἐκλείπει

πολλάκις διὰ τῆς ἐξέως καὶ τῆς ἀποκλειστικῆς συμβιώσεως.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐνεκλείσθη ἐν τῷ ὄντως μεγαλοπρεπεί αὐτοῦ θαλάμῳ εὐτυχῆς.

Τὸ πᾶν ἐβγαίνει αὐτῷ κατ' εὐχὴν.

Ἰστατο ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου ὡς ἀετὸς ὑπὲρ τὴν ἄβυσσον.

Οἱ ἄνδρες ἐκυπτον πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ πατήρ του εἶχε δώσει αὐτῷ ἐν τῇ διαθήκῃ του τὴν ἐξῆς συμβουλὴν :

«Φοβοῦ τὰς γυναῖκας».

Ἀλλ' οὗτος δὲν ἐφοβεῖτο αὐτάς.

Ὁ κατέχων αὐτὸν ἔρωσ τὸν προεφύλασσαν ἀπὸ παντὸς φόβου τοιοῦτου. Ἦτο δὲ βέβαιος ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐκ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ ἐρωμένης, ἥτις ἀδιστάκτως θὰ ἐφρονεῖτο δι' αὐτόν.

Ἡ περιουσία του ηὔξανεν ὡς χιόνος σφαῖρα, κυλιομένη ἀπὸ τινος κρημνοῦ τῶν Ἀλπεων καὶ παρασύρουσα πᾶν τὸ προστυχὸν κατὰ τὴν διάβασίν της. Ἀπὸ δράγματος χιόνος ἐν ἀρχῇ μεταβάλλεται εἰς ὄρος ἐν τέλει.

Θὰ καθίστατο πατήρ τέκνου μὴ νομίμου μὲν, ἀλλ' οὐτινος θὰ καθίστα ἐπίζηλον τὴν ὑπαρξίν καὶ ὑπέρλαμπρον, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἤδυνάτο ἐκ τοῦ πλούτου αὐτοῦ.

Ἀπεικονίσθη λοιπὸν μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἡδέα δὲ ὄνειρα ἐκάλλυνον τὸν ὕπνον του.

ΙΕ'

Ἡ θεὰ τῆς Γερμανῆς, πλουσίας καὶ θριαμβουούσης, πολυτελέστατα ἐνδεδυμένης καὶ νωχελῶς ἐξηπλωμένης ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης τοῦ ἑραστοῦ της, πρὸς ὃν μετ' οἰκειότητος ὠμίλει ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη, ἀνεξωπύρωσεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραβού τὰ ἐτι αἰμάσσοντα τραύματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀπουσία καὶ ὁ χρόνος δὲν ἤδυνήθησαν νὰ ἐπουλώσωσι.

Κατελήφθη πάλιν ὑπὸ τῆς ἐξάλλου ὀργῆς, ὅφ' ἥς κατελήφθη ὅτε, ἐπανελθὼν ἐν τῷ κενῷ δωματίῳ του κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου, εὗρεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὴν τιμὴν τῆς ἀπιστίας τῆς συζύγου του.

Λύσσα ζηλοτυπίας καὶ μίσους ἀνῆλθεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του καὶ κατετάραξεν αὐτόν.

Ἐπλάσε τότε χίλια σχέδια ἐκδικήσεως.

Ἐπὶ τέλους αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος !

Τί πρὸς αὐτὸν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου, ὅστις μόνος αὐτὸς ἦν ὁ πταίστης ;

Τὸ δίκαιόν του ἦτο ἀναμφισβήτητον.

Ἡ Γερμανὴ ἀνῆκεν αὐτῷ.

Ἐγίνωσκε παρά τινος θὰ ζητήσῃ αὐτήν, ὅπερ τὸ κυριώτερον.

Ἐγίνωσκεν ἐπίσης τὸ κρησφύγετον αὐτῆς, τὸ μυστηριώδες καὶ γελοῦν καταφύγιον, ἐν ᾧ ὁ ἀντίζηλός του ἀπελάμβανε τῆς εὐδαιμονίας του, τὴν φωλεάν τοῦ ζητουμένου πτηνοῦ.

Θὰ ἦτο ἀμείλικτος.

Ὁ κύριος βαρόνος ! Ἦτο πλούσιος ! Καὶ τί πρὸς αὐτόν ; Ἡ Γερμανὴ ἦτο δυνατόν νὰ ἀνήκῃ αὐτῷ ; Ὁχι. Ποῦ λοιπὸν ἦτο ὁ

δικαστής, ὅστις θὰ ἐρρήγνυε τὸν ἐλευθέρως συναφθέντα δεσμόν αὐτῆς, διὰ νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ δοθῇ εἰς ἄλλον !

Καὶ ἐν τούτοις ἀνῆκεν ἡδὴ τῷ ἄλλῳ τούτῳ.

Ἡ τελειότης τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις ἦν ἰδική του, ἣν εἶχε ἐπὶ τρία ἔτη, αἱ χάριτες αὐτῆς, ἡ γοητεία καταφαντοτέρα καθισταμένη ἐν τῇ πενίᾳ των, ἐπανήρχοντο ἐν τῷ νῷ του ὡς πειρασμὸς καὶ ἡγάγον αὐτόν εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀγρίας ἐπιθυμίας. Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἠσθάνθη τὴν ζηλοτυπίαν καταβιβρώσκουσαν αὐτόν καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κραυγᾷ ἐξ ὀδύνης ὡς εἰ εἶχε τὸ σῶμα πλήρες πληγῶν.

Ἄ ! ὅστις δὲν ἐγνώρισε τὰ μαρτύρια, τὴν βάσανον τῆς μανιώδους ταύτης ζηλοτυπίας, δὲν ἐγνώρισε τὴν ὀδύνην ὅστις δὲν ὑπέστη αὐτὴν δὲν ἐζήσεν !

Ὁ Ραβού ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐπικαλούμενος ὡς παράφρων τὸν νόμον, ὅστις ὤφειλεν αὐτῷ ὑποστήριξιν καὶ πλειστάκις ἐπαναλαμβάνων τὴν πολλάκις ματαίαν καὶ ἀνωφελῆ ταύτην λέξιν : τὸ δίκαιόν μου !

Τὸ δίκαιόν του !

Εἰς μάτην προσέφερε τὴν λέξιν ταύτην.

Ἐν τῇ ἐξημμένῃ αὐτοῦ φαντασίᾳ ἔβλεπε διερχόμενον τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ, τὸν εὐτυχῆ ἐκείνον ἀντίζηλον, ὃν ἤθελε νὰ κατεκεραύνου, νὰ μετέβαλλεν εἰς κόνιν, ὑψαύχενον, μὲ ἥρεμον τὸ ἦθος καὶ γελοῦν τὸ μέτωπον, φερόμενον ἐν καλπασμῷ ὑπὸ τῶν θαυμασιῶν αὐτοῦ ἱππων.

Ἀνεμνήσθη τοῦ εἰρονος ὕφους, μεθ' οὗ ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ ἀγοραίου ὀχήματος τῷ ἀπεκρίθη ὅτε προέτεινεν αὐτῷ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ὄχημα τοῦ βαρόνου ἀντὶ δύο λιρῶν, καὶ τῆς ἐμφάσεως, μεθ' ἧς προσέφερε τὸ ὄνομα τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ !

Καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐκείνος τῷ προσέθηκεν ἀτενίζων αὐτόν μετ' οἴκτου :

— Ἐχετε δίκαιον, εἰσθε ξένος ! δὲν γνωρίζετε !

Ἐπρεπε νὰ ἐρῇται ἐκ τῶν ἀντιπόδων διὰ ν' ἀγνοῇ τὴν λαμπρότητα καὶ τὰ ἀμύθητα πλούτη ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πανισχύρου βαρόνου Ροζενδάλ.

Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν γεγονότων τούτων ἡ λύσσα του ἐδιπλασιαζέτο.

Εἶτα αἱ σκέψεις αὐτοῦ ἐτράπησαν ἄλλαχού.

Ἐνεθυμήθη τοὺς τρεῖς ἐκείνους κακούργους, οἵτινες προπαρεσκεύαζεν αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἐγκληματικὴν ἐπιχείρησιν, ἵνα ἀποκτήσωσι πλούτη ἀπογυμνοῦντες τὴν μεμονωμένην ἐξοχικὴν οἰκίαν, οὐσαν ἀσημαντον καὶ ἀνάξιον λόγου, ἐλάχιστον μέρος τῆς κολοσσιαίας περιουσίας τοῦ ἑραστοῦ τῆς Γερμανῆς.

Διότι ἡ ἰδέα αὕτη ἐρριζώθη ἐν τῷ νῷ του, ὅτι ὁ βαρόνος καὶ οὐχὶ ἄλλος τις ἦν ὁ ἑραστὴς τῆς συζύγου του, ὅτι δὲ ὁ Ροβινὼ τῷ ὑπέδειξε τὸ καταφύγιον αὐτῆς.

Πόθεν προήρχετο αὐτῷ ἡ βεβαιότης αὕτη ; Τὸ ἡγνέει, ἀλλ' ἡ πεποίθησις του ἦν ἀκράδαντος.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον εἰμὴ ν' ἀνακτήσῃ ὅ,τι ἀνῆκεν αὐτῷ.

Πῶς ;

Πῶς θὰ ὑπεδέχετο αὐτόν ἡ δικαιοσύνη ὅτε θὰ μετέβαινε νὰ ψελλίσῃ τὴν καταγγελίαν του ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ, ὃ δὲ ἀστυνόμος θὰ ἤκουε τὸ ὄνομα τοῦ τραπέζίτου, τοῦ διατελοῦντος εἰς φιλίας σχέσεις μετὰ πασῶν τῶν αὐλῶν τοῦ κόσμου, καὶ δυναμένου νὰ ἐξαγοράσῃ πᾶσαν συνείδησιν ;

Τί θ' ἀπεκρίνετο αὐτὸς ὁ Ραβού ὅταν θὰ ἠρώτων αὐτόν διατί ἐκράτησε τὰς εἰς τὴν οἰκίαν του ἀφθείσας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἀφοῦ δὲν ἀπέδεχετο τὴν οὕτω προσφερομένην αὐτῷ ἀγοραπωλησίαν ;

Αἱ πεντήκοντα αὗται χιλιάδες φράγκων ἰδίως ἐπροξένουν αὐτῷ ἀμνηχανίαν.

Μετενόει ὅτι ἐξησφάλισεν αὐτάς καὶ ὑπήκουσε τῇ ἐμπνεύσει τοῦ κυρ Βωκελέ.

Τὰς σκέψεις ταύτας ἀνεκούκα ἐν τῇ διανοίᾳ του ὁ Ραβού.

Ἡ νύξ ἐφαίνετο αὐτῷ ἀτελεύτητος.

Τέλος, ὥρᾳ ἡμέρα ἀνέτειλε, τὸ δὲ φῶς εἰσέδυσεν ἐν τῷ δωματίῳ του διὰ τῶν ἐπὶ τῆς στέγης θυρίδων.

Ὁ τάλας Ραβού ἀνεκάθησε καὶ στηρίχθεις ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ἀγκῶνος παρετήρησε περὶ τὴν κλίνην του.

Ὅτε εἶδε τὸν καλύπτοντα τοὺς τοίχους ἄθλιον χάρτην, τὴν χολὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς εὕρισκετο λεκάνη ἐκ πλίνθου, ὅτε εἶδε τὰς δύο ἐν τῷ δωματίῳ ὑπαρχούσας ἀχυρίνους ἑδρας καὶ τὴν λοιπὴν αὐτοῦ πενίαν, βαθὺ αἰσθημα ἀηδίας κατέλαβεν ἐκ νέου αὐτόν καὶ τὸν ἀπῆλπισεν.

Ἐτείνει τὴν πυγμὴν του πρὸς τὴν στέγην καὶ συνέκρουσε τοὺς ὀδόντας.

Τὸ ἀρνίον ἐλύσα.

Ἀλλ' αἶφνης ἡ μορφή του ἀπῆστραψεν· οἱ ὀφθαλμοὶ του εὐρέως ἠνεώχθησαν.

Ἀνύψωσε τὸν δεικτὴν τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χεὶρός πρὸς τὸ φάνωμα ὡς ἐπράξεν ὁ Ἀρχιμῆδης κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακαλύψεώς του.

Καὶ ὡς ἐκείνος, ἀνέκραξεν :

— Εὐρον !

Τί εἶχεν εὗρει τὸ τόσῳ παρήγορον ;

Θὰ ἦτο βεβαίως πολῦτιμος καὶ μεγαλήβουλος ἰδέα, διότι πάραυτα ἐγίνετο ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του νωχελῶς καὶ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας μετὰ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ ἐξυπνουτος, ὅστις βλέπει μειδιῶντα τὸν ἥλιον διὰ τῶν ὕελαμάτων, ὑπὸ σκινούμενον ὥραιαν ἡμέραν.

Ἐτριψε τὰς χεῖρας μετ' εὐχαριστήσεως πολλῆς ὁ πτωχὸς Ραβού, ὅστις ἀληθῶς εἶχε γεννηθῇ ἵνα καταστῇ πρώτης τάξεως κωμικός.

— Ἄ ! κύριε βαρόνε, εἶπε, μοῦ ἐπῆρες τὴν σύζυγόν μου ! Ὁὰ σοῦ πάρω ἄλλο τι καὶ ἐπειτα θὰ λογαριασθῶμεν, ἂν σοῦ ἀρέσῃ. Εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φανῶ ὑποδεέστερός σου.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἀπόφασις, ἣν ἔλαβεν ἡρεσεν αὐτῷ ὑπερβαλλόντως.

Ἐσκέφθη πρῶτον τὰ μυρία ὅσα γνωστὰ μέσα, δι' ὧν ἀπὸ αἰῶνων μακρῶν ἐκδικεῖται τις διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῷ προσβολήν.

Ἀλλ' αἱ ἐνεδραι, οἱ πυροβολισμοί, τὸ

θεικὸν ὄζυ, τὰ ἐγχειρίδια, οἱ διαξιφισμοὶ ἀπήρεσκον αὐτῷ.

Δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ ἐν τῇ ὑδρογείῳ ὃν καλοκάγαθότερον καὶ ἀβλαβέστερον τοῦ Ραβού.

Ἡ ἐφευρέσις του λοιπὸν τὸν ἐνέπλησε χαρᾶς.

Θὰ ἐβύθιζεν εἰς πένθος τὸν εὐτυχῇ ἐραστὴν τῆς συζύγου του ἀσφαλέστερον παντὸς ἀγρίου μέσου, τέλος δὲ μετὰ τὸ ἄθλον τοῦτο ὁ διαπράξας αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε νὰ δώσῃ λόγον εἰμὴ εἰς τὴν συνειδήσιν του μόνον. Τίς οἶδε δὲ ἡ ὀδύνη τῆς Γερμανῆς εἰς ποίας ἀποφάσεις θὰ ἤγεν αὐτήν, ὣν ὁ Ραβού θὰ ἐπωφελεῖτο, αὐτὸς ὁ ἐγκαταληφθεὶς σύζυγος, ὁ καταφρονηθεὶς, ἴσως δὲ καὶ λησμονηθεὶς.

Ἐπρόκειτο μόνον νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Ραβού ἐπήδησε τῆς κλίνης του μετ' ἐλαφρότητος πτηνοῦ καὶ διὰ νὰ διεγείρῃ τὸν νοῦν του, ἐβύθισε τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ λεκάνῃ τῇ πλήρει ὕδατος.

Ἐνεδύθη βραδέως, ὅτε δὲ ἤρξατο ἡ κίνησις ἐν τῇ πόλει ἐφόρεσε τὸ πηλιδίον του ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρηνίου του, ἔλαβε τὴν ῥάβδον του καὶ ἐξῆλθεν εὐχαρὶς.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Πλησιάσας ὁ Σανζάκ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ :

— Δὲν ἀνχωρῶ μαζὴ σας, τοῖς εἶπεν.

Ἐκεῖνοι προσέβλεψαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ ὅμως ἐφαίνεσθε βιαστικὸς νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Παρισίους, εἶπεν ὁ Δελιβρών.

— Πρὸ ὀλίγου δὲ ἀνεθεματίζετε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, διότι ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ, προσέθηκεν ὁ Σαρμέλ.

Ὁ ὑποκόμης ἀπεκρίθη μειδιῶν.

— Ἐγὼ φίλον μένοντα ἐν Βάρῃ, καὶ ἐνεθυμήθην ὅτι τῷ ὑπεσχέθην νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν του τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω δὲν ἔχομεν ν' ἀντείπωμεν.

Μετὰ μικρὸν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου προσεκάλεσε τοὺς ἐπιβάτας. Ὁ κ. Σανζάκ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς νέους, οἵτινες ἀπεχωρίσθησαν αὐτοῦ λέγοντες :

— Καλὴν ἐντάμωσιν !

Μετὰ λεπτὸν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐνεφανίσθη. Ὁ ὑποκόμης ἀνέμενεν αὐτόν.

— Κἀποῖον βεβαίως ἐφέρατε εἰς τὸν σταθμὸν ; τῷ εἶπεν.

— Ναί, κύριε, ἕνα ταξειδιώτην, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἀπεκρίθη ὁ ἀμαξηλάτης.

— Καὶ θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ;

— Θὰ φάγω πρὶν κομμάτι ψωμί.

— Ἐξαιρετὸν νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πείνη τις, ὅταν πεινᾷ καὶ διψᾷ.

— Δὲν ἔβαλα ἀκόμα στὸ στόμα τίποτε.

— ὦ ! τότε βεβαίως θὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ λάβῃς δυνάμεις. Ποῦ μένεις ;

— Εἰς τὸ Λογκιγιόν.

— Γνωρίζεις τὸ Σιρκούρ ;

— Βέβαια, κύριε.

— Πόσον εἶναι μακρὰν τὸ Σιρκούρ ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν ;

— Σχεδὸν δύο λεύγας.

— Καλὰ, θέλεις τώρα νὰ μὲ πάρῃς μαζὴ σου ἕως τὸ Λογκιγιόν, νὰ μὲ ἀφήσῃς ὅμως ὅσον τὸ δυνατόν πλασίον τοῦ Σιρκούρ ;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ.

— Ἐννοεῖται ὅτι θὰ σὲ πληρώσω.

— ὦ ! τὸ ἐννοῶ πολὺ καλὰ.

Ὁ ὑποκόμης ἔθηκε τὸν μάρσιπόν του, τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ πήραν καὶ τὸ ὄπλον ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, εἰμπαρεῖς νὰ προγευματίσῃς, ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ἕως ὅτου καπνίσω τὸ σιγάρον μου.

Ὁ ἀμαξηλάτης εἰσῆλθεν εἰς ξενοδοχεῖον ἵνα προγευματίσῃ, ἐνῶ ὁ ἵππος του ἔτρωγεν ἐπ' ἴσῃς.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνεχώρησαν. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐφαίνετο εὐθυμὸς, ἐκρότει τὸ μαστίγιον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἦδε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ διέκοπτεν ἐκάστοτε τὰ ἄσκηματα αὐτοῦ ὅπως χαριεντισθῇ μετὰ τοῦ ἵππου αὐτοῦ.

— Χοῦ, Βιβί, μὴ μ' ἀκούεις ποῦ τραγουδῶ, τράβα γρήγορα διὰ νὰ φθάσωμεν ἔνωρις καὶ θὰ σοῦ δώσω πολὺ πολὺ ἄχυρο. Χοῦ, Βιβί, κάμε γρήγορα, ἔλα νὰ δὲ ἰδῶ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἦτο προφανῶς εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ φιλοδωρήματος, ὅπερ ἔλαβε καὶ καταγοητευμένος ὅτι ὠδήγει καὶ δεύτερον ταξειδιώτην, εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ· κ' ἔπειτα εἰς τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ συνετέλεσε καὶ μία φιάλη οἴνου παλαιοῦ, τὸν ὁποῖον ἔπιεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Τὸ Βιβί εἶναι καλὸ ἄλογο, κύριε, ἐπανάλαβε στρέψας κατὰ τὸ ἡμισυ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ταξειδιώτην· πολὺ ἐπαινοῦν τὰ ἀκριβᾶ ἄλογα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιόν μου ἀξίζει τόσο μάλαμα ὅσον βάρος ἔχει.

— Βλέπω ὅτι πολὺ ἀγαπᾷς τὸ ἄλογόν σου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σανζάκ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀπήρεσκε συνομιλία μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Ναί, κύριε, ἀγαπῶ τὸ Βιβί, διότι τὸ ἀνέθρεψα ἀπὸ μικρὸ. Εἶναι δέκα χρονῶν, καὶ ὅμως δὲν τὸ πιστεύουν. Εὐχαρίστως κάμνει καθε ἡμέραν δρόμον τριαντα λεύγας, χωρὶς νὰ σκοντάψῃ. Ποτέ δὲν τὸ ἐκτύπησα· νὰ τὸ κτυπήσω, ἂ ! δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐσυγχαροῦσε ποτέ. Ἐνα μόνον ἐλάττωμα ἔχει, ὅτι εἶνε περίεργο, καὶ ἔχει φιλὸ αὐτί, γιὰ ἰδιότητος πῶς ἀκούει ποῦ σὰς ὁμιλῶ καὶ πῶς γυρνᾷ τὸ κεφάλι του διὰ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι σὰς λέγω. Τί ζῶν, τί ζῶν ! μόνον ἡ ὁμιλία τοῦ λείπει.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ.

— Βιβί, ὅ,τι λέγω εἰς τὸν κύριον δὲν

εἶναι διὰ σέ, ἔλα, κάμε γρήγορα, θὰ σοῦ δώσω καὶ δύο φούχταις κριθάρι.

Καὶ τὸ μαστίγιον ἐκρότει εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ ἵππος, ὑπακούων εἰς τὸν ὀδηγὸν αὐτοῦ, ἐβάδιζε τακτικῶς.

— Πηγαίνει πολλαὶς φοραὶς ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σανζάκ.

Ὅταν παρουσιασθῇ εὐκαιρία.

— Νομίζω ὅτι εἶδα εἰς τὸν σταθμὸν, ὅταν ἐφθασέν ἡ ἀμαξοστοιχία, τὸν ταξειδιώτην, τὸν ὁποῖον ἐφερες σήμερον τὸ πρῶν.

— Εἶναι δυνατόν.

— Δὲν εἶναι ὁ κύριος ἐκεῖνος ὁ ἡλικιωμένος κᾶπως, μὲ μακρὰ ἀσπρὰ γένεια ;

— Ἐκεῖνος εἶναι.

— Κατοικεῖ βέβαια εἰς τὸ Λογκιγιόν.

— Ὅχι, κύριε. Ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν ἡ κατοικία του εἶναι μακρὰν περισσότερον ἀπὸ μίαν λεύγαν καὶ πηγαίνει κἀνεὶς ἀπὸ ἀθλίους δρόμους.

— ὦ ! ὦ ! ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίες, διενεχθή ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐπανάλαβε δυνατῇ τῇ φωνῇ.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ χωρίον ὅπου κατοικεῖ ;

— Δὲν εἶναι χωρίον.

— Ἄ !

— Κατοικεῖ εἰς ἕνα μοναχικὸ ὀπίτι ἔξω εἰς τὴν Κορδελιέρην, τὸ σπῖτι αὐτὸ τὸ λέγουν «Οἰκία τοῦ Διαβόλου».

Ὁ ὑποκόμης ἀνετινάχθη καὶ ἀπήστραψε τὸ βλέμμα του.

— Νομίζω ὅτι γνωρίζω τὴν Κορδελιέρην, ὑπέλαβεν.

— Ἀπὸ τὰ μέρη μας εἴθε, κύριε ;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔχω φίλους. Γιά νὰ σὲ πῶ, ἡ κατοικία τὴν ὁποίαν εἶπες Κορδελιέρην δὲν εἶναι πρὸς τὸ Σαρπινέλ ;

— Εἴκοσι λεπτά μακρὰ.

— Τότε δὲν ἀπατῶμαι, γνωρίζω τὴν Κορδελιέρην.

— Ἐμβήκατε ἐκεῖ ;

— Ὅχι.

— Αὐτὸ θὰ μ' ἐξέπληττε.

— Διὰ τί ;

— Διότι κἀνεὶς δὲν ἐμβαίνει ποτέ.

— Μπᾶ !

— Αὐτὸ ποῦ σὰς λέγω.

— Σὰς πιστεύω τέλος, ἀλλὰ διὰ τί λέγουν τὴν Κορδελιέρην καὶ Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἤξεύρω τίποτε, κύριε.

— Τέλος πάντων ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ ταξειδιώτης, τὸν ὁποῖον ἐφέρατε τὸ πρῶν ;

— Ναί.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἐλα δᾶ !

— Οὐδὲ ὁ κύριός μου ξεῦρει τὸ ὄνομα του, καὶ εἰς τὸ Σαρπινέλ ἀκόμη δὲν θὰ ἡμπορέσουν νὰ σὰς εἰποῦν πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Κορδελιέρην.

— Πολὺ παράδοξον.

— Ἀλήθεια, κύριε, ἀλλ' ἔτσι εἶναι. Τέσσαρες ἢ πέντε φοραὶς τὸ ἔτος ὁ κύριος